

Grafit a vakvezető kutya blogja 52.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Őszinte leszek hozzátok, egyre-másra jutnak eszembe kedves, megmosolyogtató beszélések, így még ebben a részben is ezeket elevenítgetném fel nektek.

Gazdim szerint ez már unalmas lehet nektek, de Bodza megvédett, s azt mondta, hogy ne hallgassak én senkire csak rá mert ezek megunhatatlanok. Bodzára hallgatni?! Hmm... A legjobb lesz, ha a magam útját követem, s épp ezért ami még eszembe jutott azt le is írom ide nektek:

Éveket jártam mesélni magamról oktatási intézményekbe, s annál is többet utaztam ahhoz, hogy regényt is tudnék írni ezen emlékekből. Gazdámnál fehér bot is van, hisz azt is szokta használni pl ha megállunk, emberi nyelven nem tudjuk elmondani neki, hogy azért cövekeltünk le mert előtte van 3 lépcső, de a botjával meg tudja nézni.

Ha járműről száll le, le szokta nyújtani előre, hogy megnézze a mélységet, hogy mekkorát lépjen.

Egyszer mikor beléptünk egy óvodába egy kisgyerek így kiáltott fel: „Ez meg egy horgászbot!” Másik oviban meg azt hitték, hogy ez egy játszó bot, amivel a Grafit tud bohóckodni, hogy ez azért van a gazdámnál.

Egyik alkalommal mikor a buszról szálltam le ekképp kiáltott fel valaki: „Jaj de jó fel van díszítve karácsonyi csengővel!” Mármint ugye én. Karácsony előtt nem sokkal járhattunk nyilván azért jutott ez épp eszébe.

Amikor a gyerekek játszanak a foglalkozáson, be van kötve a szemük, hogy kipróbálhassák, hogy milyen az, ha úgy raknak össze pl. egy tornyot, mintha ugyanúgy nem látnának mint a gazdi.

Ehhez kapnak szemkötőt. Erről is van pár vicces emlékem. Egyik óvodában egy kiscsoportos kislány rémülten felkiáltott egyszer, hogy „Óvó néni, óvó néni, elveszítettem a szempillantásomat!”

Egy másik oviban meg egy kislány kérte egyszer a dajka nénijét, hogy adjon neki is egy szemszökőt.

Nézzétek el nekem, hogy nem a megfelelő sorrendben jutnak eszembe a dolgok, hiába na én is öregszem.

Egy ovis csoportban meg azt mondta egy kislány, hogy „Azért van a Grafit nyakában csengő, hogy ha megrázod Zsuzsi, akkor tudja, hogy csendben kell maradnia.” Na ezen még én is jót nevettem magamban, hát mertem én kinyitni a számat valaha is?!

Áh a Bodza, ő igen, de neki ahhoz, hogy „elhallgasson” még 3 csengő is kevés lenne. Állandóan azt hiszi, hogy játékból áll az élet.

Hazajön, s már hív engem játékba, s ha nem akarok menni akkor meg azt mondja, hogy egész délelőtt henyéltem nem árt egy kis testmozgás nekem sem. Most szóljatok hozzá, még tiszteletlen is velem, az öreggel. Egyik iskolában egyszer meg azt mondták, hogy a legfontosabb az, hogy abban segítsek a gazdámnak, hogy „kapcsoljam fel neki a villanyt!”

Gazdimtól képzeljétek azt is meg szokták ám kérdezni, hogy „ mivel nem lát honnan tudja, hogy reggel van?!” Mire megválaszolta volna a feltett kérdést, az érdeklődőnek egy diáktársa azt mondta, hogy hiszen azért van kutyája, hogy jelezze neki a reggelt.

Igen, igen, ahogyan a buszon is szokták az emberek mondani: „Annyira okosak, mindent tudnak, évekig képzik őket azért képesek mindenre.” Képesek bizony” mondja erre a gazdám „magában a legnagyobb hülyeségre is!” No de ez a megjegyzése választ sem érdemel.

Most viszont kihasználom az időt míg egyedül vagyok, nyugalom van, békesség, alszom tehát egy jóízűt. Ti pedig vigyázzatok magatokra!

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a Napos Oldal Alapítvány Facebook illetve weboldalán.
Üdvözlettel: Majaligeti Grafít

